

najstrožem smislu nalazi se samo tamo gdje je nekom biću predmet njegov rod, njegova "bit" (L. Feuerbach, Izbor ..., 1. c., str. 49). Taj „socijalistički čovjek“ „zna“, za razliku od „predstavljanja“, on „umski misli“, za razliku od apstraktivnog mišljenja, i ujedno zbiljski živi (l. c., str. 546), *doista* jest, za razliku od prividnog života zoologijskog, pojedinačnog, fizičkog individuuma²³. „Svoje rođenje (Geburt) samim sobom“ — valja se ovdje sjetiti na početnu, citiranu ontologiju definiciju Marxovu — „svoj proces nastajanja“ on zahvaljuje sebi samom, on je spontano rađanje (*generatio aequivoca*), on sam sebi daruje i ispostavlja tu-bitak, on sam sebe rađa i tvori u povijesnom, ne u fizičkom smislu riječi, on je sam svoj početak i svoj kraj, on je u sebi smisleno zatvoren²⁴.

Slijedeće mjesto u tekstu htjeli bismo posebno akcentuirati: „Za socijalističkog čovjeka cijela takozvana povijest [u koju u to vrijeme Marx sasvim jasno uključuje i prirodnu povijest, ukoliko je relevantna za eminentno povijesno zbivanje, V. S.] nije ništa drugo nego tvorenje [ili: rođenje; akt rođenja, Erzeugungsakt, V. S.] čovjeka *ljudskim* radom, nego bivanje prirode za čovjeka ...“ (ibid.,

²³ Sve to Marx stilsko-terminološki obuhvaća obratom koji podsjeća na Hegelov *an-und-für-sich*: den sozialistischen Menschen ... ist ...“ itd. (l. c., str. 546).

²⁴ Odatle se na ovom mjestu u Rukopisima (l. c., str. 546) javlja i distinkcija „komunizma“ i „socijalizma“, u smislu komunizma kao prelaza, kao realnog zbivanja, kao onog što je na putu k onom što doista jest, a to je „socijalistički čovjek“, pa se „komunizam odnosi spram privatnog vlasništva kao ateizam spram transcendentnog boga“. Oboje su samo negacija, a „pozitivno“ stajalište je „socijalizam“ kao „pozitivna samosvjesti“ „zbiljskog života“, pozitivne, ukinućem privatnog vlasništva više ne posredovane „zbilje čovjeka“. Zato komunizam „nije cilj ljudskog razvoja“ nego samo „nužni lik i energički princip bliže buducnosti“ (ibid.).